

Nyhetsbrev 1 – 2018

ETIOPEIN

Manna från Sverige

Vi har nu lagt ytterligare ett år bakom oss och gått in i ett nytt. Under 2017 har vi fått ta del av mycket nöd och lidande, men också mycket glädje och förhoppningar. Vi har förmedlat så mycket hjälp vi kunnat till människor som lever i utsatta situationer.

När vi nu går in i ett nytt år gör vi det med tillförsikt, förhoppning och förväntan att BarnSamaritens arbete ska få växa så att vi kan hjälpa ännu fler till ett värdigt liv. ”Vi vill minska klyftan mellan världen som den är och som den borde vara”, som Jan Eliasson så bra uttryckte det.

Inte sällan går mina tankar till de människor som lever på flykt i sina länder och utanför sina länders gränser och till de familjer som dagligen kämpar för sin överlevnad. I den situationen kan en säck med ris eller majsmjöl bli den stora skillnaden.

Jag har mött dessa människor och sett deras kamp, hållit de svältande barnen i famnen och kramat den

modfällda änkan som förlorat hoppet men med många barn att försörja. När jag står framför människor som jag vet inte får äta sig mätta en enda dag under året, då önskar jag att det skulle regna manna från himlen som det gjorde över Israels folk, som vi kan läsa om i Bibeln. Men även om vi inte får se det ske i verkligheten, så är de gåvor du som givare sänder en form av manna från himlen till de som får hjälp.

Vi har i samband med årets julinsamling fått möjlighet att förmedla gåvor som ni gett, till familjer som saknar i stort sett allt som vi tar för givet i vår del av världen. Årets julinsamling kommer att innebära förändrade situationer för många familjer.

Tack för era julgåvor och tack för att ni står med oss!

Besök i hydda

Vid ett av mina besök i Etiopien skulle jag besöka några familjer som lever en bit bort från en av våra skolor. Det vi visste var att de hade det oerhört svårt

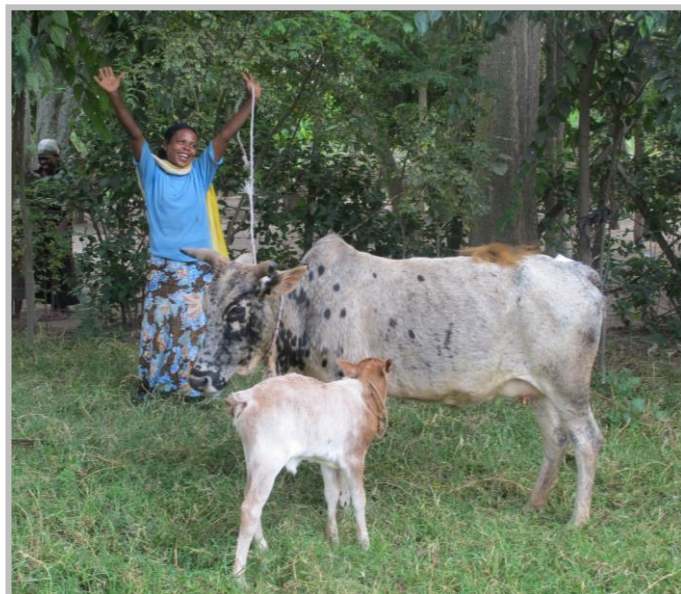
då regnet hade uteblivit en längre tid. Vi gick några kilometer för att komma fram till ett område med gräshyddor. Jag såg inte en enda människa utanför hyddorna och hade svårt att tro att det fanns några människor alls i området. Det var så tyst. En av männen som var med ropade något och då kom en mager man ut och ställde sig framför sin hydda. Han var tunn och rynkig, men inte särskilt gammal. Han talade ett språk jag inte kände igen. Mannen välkomnade oss in i sin hydda. Värmen var påtaglig den dagen så det var skönt att få svalka i hyddan. Väl inne i hyddan möttes vi av en likaledes mager kvinna som välkomnade oss på traditionellt sätt med kramar och pussar. När jag kramade henne kände jag hur tunn och skör hon var när hon lade sitt ansikte mot mitt bröst. Hon visade med allt hon hade, att hon var tacksam för att vi kommit. Vi såg några barn som låg på jordgolvet medan några andra satt på enkla träpallar. Min blick fastnade på ett litet barn som låg på en tunn gräsmadrass på lergolvet, naken och till synes livlös. Jag gick fram och lyfte upp det lilla barnen i famnen. Avföring hade runnit längs med benen så jag virade in honom i en sjal jag hade med. Strax efteråt kom ett annat barn och ställde sig intill mig. Han drog försiktigt sin hand i mitt hår och lutade sin lilla kropp mot min. Vi fick kontakt. Mitt hjärta höll på att gå sönder. Varför och åter varför ska det behöva vara så orättvist?

Ge av det man har

Kvinnan sa att de inte hade så mycket vatten kvar men att de gärna ville bjuda på kaffe av det vatten som fanns. Vilken gåva! Trots sin egen situation ville hon ge av det sista de hade kvar. Det fick mig att fundera och jag blev djupt tagen av situationen. Vi gav istället kvinnan de vattenflaskor vi hade med och hon blev förstås mycket glad över att få koka kaffet till oss. Hennes man tackade flera gånger för att vi ville dricka kaffe med dem. Vi blev kvar i hyddan under ett par timmar och samtalande med kvinnan och mannen om livet.

Ett stort problem som kom fram under samtalet var hur svårt det är att inte äga sin egen mark utan att behöva bo på en lånad mark. Vidare att inte veta när regnet kommer och hur de ska få mat till barnen. De levde på gåvor från familjer runt omkring, men ville så gärna klara sig själva. Barnen vara små och hade inte fått möjlighet att börja i skolan. Uppgiftenheten var påtaglig och vem hade inte gett upp i en sådan situation? Vi berättade om att när barnen blir lite större kan de skrivas in i skolan, något de såg fram emot.

Byns ledare, lärarna och kommunledningen gör vad de kan för att gåvorna som förmedlas ska gå till dem som mest behöver. Denna familj stod på tur.

Varför berättar jag detta?

Jo, det är denna verklighet som oerhört många människor lever i dagligen. Att få vatten och mat att äta är inget man tar för givet, men när det ges infinner sig både lättnad och tacksamhet. Under året som gått har vi fått dela ut gåvor till de allra fattigaste: matpaket, majsmjölssäckar, getter, kor mm. De har fått del av ditt "manna" och är så tacksamma. Bilden i början av brevet är från Etiopien. Vi har under året delat ut majsmjölssäckar till familjer som har många barn, både egna och andras barn att försörja. Några har även barnbarn att ta hand om. En majsmjölssäck kan vara räddningen för en fattig familj.

Som jag skrev i början av brevet vill vi bidra till att minska klyftan mellan världen som den är och som den borde vara.

Nu vill jag från hela mitt hjärta önska dig en god fortsättning på 2018!

Jag ber att Gud ska välsigna dig.
Tack för att du finns!

Med varma hälsningar

Britt-Marie Ström
Verksamhetsledare